

[Poul Claussen.]

dringer, som nu i afgiftsmæssig henseende foreslås, bedømmes jo efter den skala, der indførtes i afgiftsloven i 1937. Man begår herved en fejl, idet man helt ser bort fra den omstændighed, at indenrigsministeren i 1946, da et lignende forslag som det foreliggende var til behandling i den høje rigsdag — et forslag, der gennemførtes som lov nr. 383 af 12. juli 1946 —, i erkendelse af, at de da nylig foretagne prisnedsættelser måtte kompenseres både ved en tilskudsforhøjelse for de mindre apoteker og ved en afgiftslempelse, meddelte, at han agtede at gøre brug af bestemmelserne i apotekerlovens § 39, stk. 3, der bemyndiger ministeren til at give apotekerne lempelser i afgiften for et enkelt år, når særlige omstændigheder taler derfor. I henhold hertil er der for året 1947 i hvert fald givet visse apoteker lempelser, men disse bliver ved det foreliggende forslag fuldstændig eliminerede, vel ovenikøbet således, at de pågældende i stedet for opnår en ikke ringe forhøjelse i afgiften. Det forekommer mig, at et sådant, skal vi sige, sindelagsskifte i løbet af 2 år på en klar måde understreger det uheldige i, at man vedbliver med disse lapperier, og jeg beder den højtærede indenrigsminister om at understrege overfor kommissionen af 1947, at provisorierne tid nu må være forbi og en mere varig ordning etableres.

Det kunne være fristende overfor det foreliggende forslag i lighed med den foregående ærede taler at indtage det standpunkt, som et herværende dagblad har gjort til sit, nemlig ganske enkelt at sige, at gennemførelsen af forslaget er overflødig. Jeg kan dog af flere grunde ikke dele denne opfattelse. Den væsentligste årsag hertil er, at det må anses for bydende nødvendigt, at de små apoteker hjælpes i deres betrængte økonomi. I næste række kommer hensynet til de lempelser, der tilbydes de noget større apoteker, og jeg har for mit vedkommende heller intet principielt imod at lægge forhøjelser på de store indkomster. Jeg går iøvrigt ud fra, at lignende hensyn som de her nævnte har været medvirkende til den omstændighed, at kommissionens indstilling har kunnet fremtræde med enstemmighed.

Jeg må dog i denne forbindelse pege på, at der fra de afløste apotekeres sammenslutning er nedlagt en kraftig protest mod den foreslåede skala. Jeg finder, at man ikke uden videre kan afvise disse apotekeres påstand om, at man ved de siden apotekerlovens vedtagelse i 1932 gennemførte afgiftsforhøjelser i noget for høj grad har set bort fra de forudsætninger, som apotekerloven

og afgiftsloven af 1932 hvilede på. Man peger fra den side bl. a. på, at den stedsfundne forrykning af forholdet mellem omsætningsafgiftens og nettoafgiftens provenu er kommet de afløste apotekere til skade, og man betragter disse gentagne revisioner som et brud på de forudsætninger, som de afløste apotekeres tilslutning til afløsningsbestemmelserne i sin tid hvilede på. Jeg mener, at et spørgsmål som dette i hvert fald må kunne komme til forhandling, idet jeg vil tilføje, at selv om der på dette udviklede område ikke skulle kunne formuleres bestemte erstatningskrav, finder jeg det, alene af hensyn til ønskeligheden af et roligt forløb af den 30-årige afviklingsperiode, ønskeligt, at der kunne tages hensyn til visse billighedskrav på dette specielle område.

Jeg kan som afslutning på disse bemærkninger på mit partis vegne tilsige forhandlingsvilje overfor det foreliggende lovforslag. Vi vil efter omstændighederne medvirke til gennemførelse af en midlertidig lov om forhøjede tilskud og forhøjede afgifter. Men hvad vi ikke kan medvirke til, er, at man i denne forbindelse lader retten til fradrag af betalt afgift bortfalde.

Angående det andet foreliggende forslag, forslaget om ændringer i apotekerloven, skal jeg kun gøre få bemærkninger.

Forslaget må ses i forbindelse med det nylig omtalte forslag og rummer den nydannelse, at afgiften fremtidig beregnes for det løbende år, samtidig med at man opgiver reglen om, at den, der overtager et apotek, hæfter for forgængerens afgift. Jeg antager, at dette nærmest er til fordel for begge parter.

I § 2 i forslaget foreslås en ny affattelse af apotekerlovens § 43. Det interessante er her, at størstedelen af den gamle § 43 udgår, og det, der sker, er, at man sletter skellet mellem landapoteker og købstadsapoteker med hensyn til tilskudsberegning. Desuden udgår den forældede bestemmelse om kommunerefusion, hvilket jeg hilser med glæde. Ganske vist har de senere år taget brodden af bestemmelsen i den forstand, at den kun har kunnet praktiseres i yderst få tilfælde, men den har i ældre tid været meget pinlig for adskillige apotekere på små pladser, hvor kommunen har måttet yde tilskud til apoteket, og apotekeren derfor kunne siges at være „på sognet“, samtidig med at han, takket være apotekerfondens tilskud, rangerede mellem de 5 eller 10 største skatteydere i kommunen. Det er en bestemmelse, der i ikke så få tilfælde har bevirket, at en apotekerindtægt er blevet opgivet større, end den i virkeligheden var, blot for at apotekeren kunne